

der püsisid ametis aastani 1693, mil neid asendasid Otto Hagedorn ja Gottfried Hasenfelder¹⁰⁷. 1695 määrati põlehärraks Peter Tabor, kuna alampõlehärrana jäi edasi Hasenfelder¹⁰⁸. 1697—1703 oli viimane ise põlehärraks, alampõlehärraks aga Karsten Müller¹⁰⁹. 1703 astusid mainitute asemele Abraham Moresin ja Klaus Kropp¹¹⁰. Kutselt olid kõik Tartu rootsiaegsed põlehärrad kaupmehed, sest ka apteeker G. Hasenfelder oli praegusaja mõistete järgi pigem koloniaal- ja viina-kaupmees kui rohuteadlane. Allikatest ei ilmne, et ükski Rootsi aja põlehärra oleks osutanud sügavamat huvi või erakordset energiat oma ameti täitmisel. Sellevastu võib konstateerida mõnegi juures lohakuseni küündivat ükskõiksust ametikohuste täitmisel. Täit arusaamist tule-
tõrjenduse, nagu muide pea kõikide linna heakorra küsimuste vastu, osutas raest ainuüksi linnasekretär Joh. Remmin Tartus¹¹¹, kuid hääle-õigusega sekretärina oli ka nii energilisel mehel kui tema, arvestades pealegi raes valitsevat pinevat tüliõhkkonda, vähe võimalusi selle ilmutamiseks teoga. Üllitanud põlemäärustiku ning määranud põlehärrad ja -meistrid, ei teinud raad esialgu midagi selle tegelikuks rakendamiseks. Isegi landshöfding Taube, keda Hastfer sügisel 1687 oli volitanud igal ajal rae koosolekutest osa võtma ning üldse valvama korra järele linnas ja kes seega linna haldusasjades pidi olema hästi kursis¹¹², ei teadnud nähtavasti veel 1688. a. algulgi põlemäärustiku olemasolust. Igatahes oli ta juhtinud Hastferi tähelepanu selle puudumisele ning viimane kohustas teda koostama ühes raega tulemäärustiku kava¹¹³. Uue põlemäärustiku väljatöötamisest raeprotokollides ja muudes kaas-
aegseis linnaarhiivi materjalides andmeid ei leidu. Siiski nimetab 1693. a. üllitatud põlemäärustik eessõnas end 1688. a. 16. mai põlemäärustiku parandatud väljaandeks¹¹⁴. Et 1693. a. põlemäärustik erineb ainult vähestes üksikasjades 1685. a. omast, võiks arvata, et raad ja Taube uue koostamise asemele esitasid Hastferile senise põlemäärustiku, kes selle muutmatult kinnitas. Nii oleks ka seletatav, et seda uuesti ei üllitatud. Esimesed tegelikud sammud põlemäärustiku elluviimiseks järgnesid aga alles kolm aastat hiljem, vahepeal surnud Taube asemel

¹⁰⁷ Raeprot. 1693, lk. 682.

¹⁰⁸ Raeprot. 1695, lk.

¹⁰⁹ Raeprot. 1697, lk. 749—751; 1699, lk.

¹¹⁰ Raeprot. 1703, lk. 622.

¹¹¹ Bienemann, op. cit. passim.

¹¹² Bienemann, op. cit. 249.

¹¹³ L. III, 15. Hastferi resolutsioon Taube memoriaalile p. 12, Riias 4. IV 1688.

¹¹⁴ Remmin, Collectane I, lk. 722.